

OSA 1 Kaarina asteli pää painuksissa, mietteläänä ja kauhuissaan Bulevardia pitkin. Askel tuntui hyvin raskaalta juuri tänään. Kaarina tunsu itsensä yksinäiseksi ja oli ajatustensa kanssa täysin yksin. Pikkupakkanen nipisti hänen kasvojaan ja hän tiukensi hupun nyöriä, nosti kylmän hiippiessä takin alle hartioitaan ylöspäin ja painoi päätään entistä alemmaksi. Voisiko se olla totta, hän mietti? Mitä sitten tapahtuu? Kuinka hän sitten pärjää ja miten asiasta Jounille kertoo? Tai oliko se sittenkään Jouni? Kaarinan keho tarisi kylmyyttään, pelkoaan ja ahdistustaan. Kaarinan askel kävi lyhyemmäksi ja matalammaksi, hän olisi aivan tuota pikaa perillä. Kaarina huokaisi syvään ja painoi kämmenensä nyrkkiin, kynnet painuivat syvälle kämmenten lihaan. Hän pysähtyi ja kohdisti usvaisen katseensa kaikaisuuteen, jääkylmän meren ylle. Vain 50 metriä ja hän olisi perillä, perillä kuulemassa totuuden, mitä ei ehkä haluaisi kuulla koskaan, tai ainakaan nyt. Kaarina väisti sivummalle, ohi kiiti aamukiireissään nainen kolmen lapsensa kanssa. Yksi lapsista, ehkä noin neljän vuoden ikäinen tyttö kantoi sylissään pientä nallea. Rattaissa istuva pienokainen itki ja samalla, kun äiti kannusti pienempää kävelevää lastaan kiirehtimään, tämä rauhoitteli itkevää pienokaistaan. Kaarina seurasi katseellaan seuruetta, joka vähitellen etäännytti ja etäännytti, häviten viimeisellään kadun kulman taakse. Kaarina säpsähti, hän tajusi olevansa myöhässä. Hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, kauanko hän oli tähän lyhyen matkan kulkemiseen aikaa käyttänyt. Hän tempaisi hihan ylös ja huokaisi helpotuksesta tai oikeammin kauhusta, hän ei ollut vielä myöhästynyt. Kolmen minuutin päästä hänen pitäisi olla perillä ja matkaa oli jäljellä enää joitain kymmeniä metrejä. Kaarina pidensi askeltaan ja tuossa tuokiossa hän oli perillä. Kaarina nosti katseensa katutasosta rakennuksen seinää myöten, hitaasti ja mietteläänä. Siinä se on, Bulevardin Yksityisklinikka, täydenpalvelun tarjoava lääkärikeskus. Kaarina voi pahoin. Hän tunsu, kuinka jokin möntti ahdisti hänen sisimmässään, hänen oli vaikea hengittää ja häntä pyörrytti. Kaarina tarttui suuren jalopuisen oven kahvaan päättävällä otteella, hän nielaisi, kiskaisi keuhkonsa täyteen raikasta pakkasilmaa ja samalla hänestä tuntui, kun patti olisi kadonnut hänen nielustaan. Jonkinlainen rauha astui sillä hetkellä hänen sieluunsa. Hitain, joskin määrätietoisin askelin Kaarina astui suureen porrasaulaan, jossa oli kauniita seinämaalauksia, ilmeisesti graniittikivinen kiiltävä lattia ja suurehko veräjähissi. Ilmoitustaulun mukaan vastaanotto sijaitsi katutasosta seuraavassa kerroksessa. Porrasaulassa tuoksui hyvälle, jollain tapaa vanhalle ja arvokkaalle. Jalopuiset kauniisti uurretut kaiteet opastivat kulkijaa vanhan talon uumeniin, aikamatkalle. Veräjähissi näytti pelottavalta, Kaarina päätyi portaisiin. Ensimmäinen askel, toinen askel ... jämäkät rakenteet ympärillä tukivat Kaarinan matkaa, askel askeleelta. Aikamatka oli alkava myös hänen elämässään, jotain tuli muuttumaan pianikin, Kaarina aavisteli. Hän oli varma siitä, täysin varma. Kaarina nousi viimeiset portaot ja saapui lääkärikeskuksen ovelle, painoi summeria ja kuuli hetken kuluttua vion säreävän äänen. Kaarina vilkaisi kelloaan. Perillä ja noin kolme minuuttia myöhässä. Olikohan häntä jo kaivattu? Tuliko hän liian myöhään? Vastaanottoajan varaaminen oli ollut hänelle erityisen työlästä henkisesti ja taloudellisesti sen teki mahdolliseksi kuukausiraha, jonka kummitädiltään jokaisen kuukauden ensimmäinen arkipäivä sai. Näin kummitäti oli menetellyt jo yli 10 vuoden ajan. Summa oli aikoin saatossa kokenut indeksikorotuksen ja tästä pienestä tuesta Kaarina oli tällä hetkellä syvästi kummitädilleen kiitollinen. Samalla, kun Kaarina astui vastaanottoaulaan, ystävällinen naisääni kutsui häntä nimellä. Kaarina Hannonen? Kaarina vastasi, että kyllä olen ja pyyteli anteeksi myöhästymistään. Nainen ilmoitti, etten ollut myöhässä ja että lääkäriellä oli vielä edellinen asiakas huoneessaan. JATKUU viikon äästä

Annali ja Susanna OSA 2 Kaarina katseli hetken ympärilleen, hän tunsu olevansa umpikujassa. Vain hetkeä aikaisemmin hän oli tuntenut itsensä varmaksi ja vahvaksi. Juuri äsken hän oli tuntenut olevansa oikealla tiellä ja vain sekunteja myöhemmin ... Kaarina nielaisi, palanen tuntui

jälleen jänen kurkussaan, hengittäminen oli vaikeaa ja hänen kehonsa värisi jännityksestä, oikeamminkin pelosta. Kaikki kieppui hänen silmissään ja vilisti vinhaa vauhtia ohi. Ajatukset peittyivät hetkeksi paksun usvan taakse. Kaukaa, jostain syvältä, hyvin syvältä Kaarinan korviin kantautui jotain hyvin tutulta kuullostavaa. Puhujan ääni oli satumaisen pehmeä "Kaarina Hannonen. Olkaa hyvä". Kaarina tunsu pakonomaista tarvetta nähdä, mistä tämä ystävällinen ja samaan aikaan niin turvallinen ja pehmeä ääni kumpusi. Kuka tämän äänen omisti? Missä hän oikein oli? Mitä oli tapahtunut? Karu todellisuus iski päin Kaarinan kasvoja. Lyhyen hetken ajan hän oli ajatuksissaan kaukana, jossain toisaalla, ja nyt siellä, missä hänen piti ollakin, matkalla lääkäriin saamaan varmistuksen epäilyksilleen. Kaarina suoristi selkänsä ja korjasi sorjan, 170 cm pitkän muodokkaan vartalonsa ryhtiä ja tunsu hetkeä aikaisemmin menettämänsä varmuuden palaavan. Tummahiuksinen, ehkä noin 190 cm pitunen keski-ikäinen mieslääkäri piti hänelle kutsuvasti huoneensa ovea auki. Miehen valkoinen lääkärintakki oli auki. Yllään lääkäriillä oli pieniruutuinen sinivalkoinen kauluspaita ja tummansiniset farkut, jotka näyttivät uusilta. Kaarina vilkaisi miestä silmiin ja tarttui hänelle ojennettuun pitkäsormiseen ja kauniiseen käteen. Lääkäri esitteli itsensä samettisen pehmeällä äänellään, Rasmus Siljanderiksi, naistentautien erikoislääkäriksi. Miehen kädenpuristus oli vankka, juuri sellainen, minkälainen hän ajatteli sen olevankin. Lämmin tunne levisi Kaarinan kehon lävitse ja hän hymyili vastaanottohuoneeseen astuessaan. Hymy viipyi hänen kasvoillaan kuitenkin vain pienen hetken, olemattoman lyhyen ajan. Karu todellisuus valtasi Kaarinan mielen - hymy häipyi hänen kasvoiltaan ja kämmeniin pyrki nousemaan hiki. Pelko ja jännitys odotti herkeämättä oikeaa aikaansa, jotta pääsisi yhä uudelleen iskemään valitsemaansa kohteeseen, Kaarinan sisimpään, joka velloi tummissa syvissä vesissä. Huone oli korkea ja valoisa. Ilma oli raikas, mutta siellä tuoksui vienosti laadukas partavesi. Ilmeisesti lääkäri käyttää samaa tuoksua, mitä Jukka käyttää - tai oikeammin oli käyttänyt, tuona kohtalokkaana päivänä, jolloin hänen oman elämänsä polut uusille uomille kulkemaan piirrettiin. Lääkäri pyysi häntä istumaan. Kaihomieli valtasi sijaa Kaarinan ajatuksissa. Hänen katseensa vaelteli huoneen seinillä. Suuri ja tummanpuhuva naakkaparvi pyrähti lentoon läheisen lehtipuun suojista. Kaarina mietti, oliko kyseessä jokin paha enne, kymmenittäin toinen toistaan mustempia lintuja. Samettinen ääni tiedusteli häneltä onko hänellä kaikki hyvin. Kaarina ilmoitti, että on. Samaan hengenvetoon hän korjasi lausumansa ja ilmoitti, ettei kaikki ollut hyvin. Lääkäri pyysi Kaarinaa kertomaan takia hän oli tullut vastaanotolle. Mikä teitä vaivaa, kertokaa olkaa hyvä. Olen tässä auttaakseni teitä, mutta en voi auttaa, jos ette ensin kerro, mistä on kyse. Kaarinan kasvoille kierähti kyynel, toinen. Kaarina kohotti kasvonsa, hänen katseensa hakeutui seinällä olevaan julisteeseen, jossa pariskunta juoksi onnellisena pienen, leikki-ikäisen lapsen kanssa pitkällä sileähiekkaisella rannalla. Aurinko paistoi ja sen säteet kultasivat pellavapäisen pienokaisen hiukset. Julisteessa luki "Lapsen tähden". Väestöliitto. Epäilen vahvasti, että olen raskaana. Tunnen sen. Olen tehnyt kahdesti raskausyestin ja molemmilla kerroilla tulos on ollut negatiivinen. Ensimmäisen kerran tein testin yli kuukausi sitten. Luotin tulokseen. Tein testin uudelleen viime sunnuntaina ja tulos oli edelleen negatiivinen. Minulla on ollut hieman pahoinvointia ja olen ollut poikkeuksellisen väsynyt. Kyynel vierähti poskipäältä Kaarinan rinnuksille. Pelkään, että olen raskaana. Anteeksi, että itken. En voi sille mitään. Olen aina ollut tällainen, itken lääkäriissä ja minua inhottaa tämä piirre. Olen miettinyt tätä raskausasiaa niin kauan, että en enää jaksanut elää epätietoisuuden vallassa. Kuukautiset on tulleet ajallaan, mutta vuoto on ollut niukempaa. Jostain syystä kuitenkin tunnen, että olen raskaana. Haluaisin varmistuksen sille, että en ole raskaana. Toivoisin asian olevan niin. Elän yksin ja minulla ei ole kumppania. En pärjäisi lapsen kanssa. Pelko kouri Kaarinan sisintä. Kaarinan sydän jyskytti hurjaa vauhtia, hänen

katseessaan oli kauhua ja samaan aikaan suunnatonta pelkoa. JATKUU viikon päästä Anneli ja Susanna OSA 3 Kaarina huokaisi syvään. Hän tunsi, kuinka vuolaaan kerronnan jälkeen hänen olonsa keveni. Hän tunsi olonsa pitkästä aikaa hyväksi. Oli miten oli, nyt hän oli päässyt ensimmäisen kerran sanomaan kaiken ääneen. Sanomaan ääneen sen, mikä oli aiheuttanut hänelle syvää tuskaa ja ahdistusta viimeisten viikkojen aikana. Kaarina katsoi avuttomana lääkäriä syvälle silmiin. Mitä nyt? Avuton katse haki vastausta kysymykseen. Lääkäri istui rennosti tuolillaan. Tämä nojasi tuolillaan raskaasti taaksepäin ja teki pientä keinuvaa liikettä mielteliään näköisenä. Pyöritteli kynää käsissään. "Teitte oikean ratkaisun, kun varasitte ajan. Ennen pitkää tilanteenne olisi voinut käydä hankalammaksi. Huomaan, että asia on painanut mieltänne kovin. Onko teillä ketään ystävää tai läheistä, kenelle olette voinut jakaa tämän asian?" Kaarina ilmoitti, ettei hän ollut puhunut asiasta kenellekkään. Hänen vanhempansa eivät olisi asiaa ymmärtäneet ja heidän välinsä eivät olleet muutoinkaan kovin läheiset. Hänellä ei ollut sisaria. Hän on vanhempiensa ainokainen lapsi, adoptoitu sellainen. Niin läheistä ystävää hänellä ei ollut, jolle hän olisi voinut salaisuutensa uskoa ja toisaalta, eihän hänellä ollut olemassa mitään varmaa tietoa, mistään ... tai ainakaan pelkoonsa liittyvistä asioista. Lääkäri nyökkäsi kevyesti ymmärryksen merkiksi. Lääkäri nousi seisomaan ja totesi Kaarinalle "Olkaa hyvä ja nouse ylös. Tuossa verhon takana voitte riisua farmarihousunne jalasta. Tulkaa sitten tänne tutkimuspöydän luokse. Muuten, oletteko koska viimeksi käynyt gynekologin vastaanotolla?" Kaarina ilmoitti, että ehkä lähemmäs kolme vuotta sitten. "Sitten hoidamme tässä samalla tuonkin käynnin pois. Olkaa hyvä ja riisukaa samalla pikkuhousunne pois. Otamme samalla irtosolunäytteen, jotta voitte sitten unohtaa sen parin vuoden ajaksi. Olette varmaan tietoisia siitä, että irtosolunäyte olisi hyvä ottaa muutaman vuoden välein?" Kaarina katosi vaitonaisena verhon taakse ja vain hetkeä myöhemmin hän kapusi tutkimustuolille, suojanaan vain pitkähihainen valkea T- paita. Hänen tunsi olonsa alastomaksi ja todella epämiellyttäväksi. Irtosolunäytteen otto kirpasi hieman ja Kaarinan kasvot kertoivat näytteen ottajalle pienestä kiputapahtumasta. Kaarinaa hävetti ja hän tunsi olonsa vaivaantuneeksi. Vain pieni nipistys ja hän melkein kyynelehti kuin pieni lapsi. Lääkäri ilmoitti kaiken olevan kunnossa. Papakokeen tulos oli tuleva kotiin reilun kuukauden kuluttua, kuulemma samaan tapaan kuin aikaisemminkin. "Sitten pääsemmekin itse asiaan... asiaan, minkä takia vastaanotolleni olette tulleet. Teen teille rutiinitutkimuksen, ultraäänitutkimuksen. Onko se teille entuudestaan tuttu tutkimus?" Kaarina puisteli päätään jännittyneenä. Lääkäri kehotti Kaarinaa nostamaan paitansa helmaa reilusti ylös, jottei vaate sotkeudu geelistä, jota Kaarinan vatsan iholle oli laittamassa. Kaarina toimi annettujen ohjeiden mukaan, hyvin vaitonaisena ja mielteliäänä. Tällaiseen tilanteeseen hän oli itsensä järjestänyt, kypsä aikuinen nainen. Kypsä? Kaikkea muuta. Hän tunsi hetken ajan itsevihaa sisällään. Hän ei olisi nyt tässä ja tällaisessa tilanteessa, jos olisi ollut tuona ikimuistaisen ihanana päivänä kypsä, edes hetken ajan. "Olkaa hyvä ja ottakaa itsellenne rento ja mukava asento. Voitte laskea jalkanne tänne toisille tuille. Näin saatte varmaan mukavimman asennon tämän lyhyen tutkimuksen ajaksi. Tutkimus on kivuton. Matka salaisuuksien ääriin siis alkakoon." Lääkäri nosti Kaarinan paitaa hieman ylemmäksi ja taittoi pehmeän suuren paperiarkin vaatteiden suojaksi. Tämä laski kätensä Kaarinan alavatsalle ja tunnusteli ... "Kohtunne on hieman kasvanut. Se on tällä hetkellä reilusti kookkaan miehen nyrkin kokoinen. Joudun hieman painelemaan vatsanne, ilmoittakaa jos tunnette kipua." Pehmeät kädet tunnustelivat varmoin ottein Kaarinan alavatsaa molemmin puolin. "Näin palpoiden täällä näyttäisi kaiken olevan kunnossa." Kaarinan silmäkulmasta karkasi kyynel. Hän pyyhkäisi sen vaivihkaa pois. Lääkäri otti sivupöydältä käsiinsä suurehkon muovipullon ja totesi Kaarinalle "Nyt alavatsanne alueella voi tuntua hetken aikaa viileälle. Laitan ihollenne

geeliä ja tutkailen ultraäänellä kohdun sekä sen sivurakenteiden vointia. Olette kypsässä iässä oleva käsittääkseni perusterve nainen, joten lääketieteellisten tosiasioiden perusteella teillä ei ole mitään syytä huoleen. Nyt toivoisinkin teidän rentoutuvan. Kiitos." Kaarina sulki silmänsä ja antoi ajatukselleen luvan lentää... lääkäri oli ilmeisimmin havainnut häneltä karanneet kyyneleet ... Kaarina kuvitteli olevansa kapuamassa Teide-nimisen vuoren koillisrinnettä ylöspäin, hän oli rinteen vaativassa osassa, vasta hieman yli puolessa välissä. Ilma oli koko ajan ohuempaa, mutta raikasta ja viileää hengittää. Maisemat eivät vielä päässeet kunnolla aukeamaan, mutta ylempänä hänen ponnistelunsa palkittaisiin. Retkelle osallistuneet patikoitsijat muodostivat rinteen polulle pitkän monenkirjavan ihmisketjun. Oppaana heillä oli Augusto- niminen espanjalainen matkailun moniammattilainen kahden avustajansa kanssa. "Kusti" suomalaisittain... Retkelle oli lähtenyt mukaan 12 henkilöä. Kahdeksan miestä ja kolme naista hänen lisäksi. Retki luokiteltiin vaativaksi... ja sitä se olikin. Kaarina pysytteli etenevän retkueen hännillä ja puristi tukevalla otteella kädessään olevaa sauvaa... "Anteeksi, kuulitteko mitä kysyin?" Kaarina havahtui säpsähtäen. Lääkäri tarkasteli häntä kysyvästi. Kaarina pyyteli anteeksi ajatuksiin uppoamistaan. Hän ilmoitti, ettei ollut kuullut mitään kysymystä ... tai paljoa muutakaan. Häntä hävetti. "Näyttäisi siltä, että olette raskaana, odotatte kaksosia. Molemmat sikiöt voivat hyvin ja heidän sydämensä lyövät vahvasti, kumpikin omaan tahtiinsa. Kuinka pitkällä raskaus voisi teidän nähdäksenne olla? Ja ymmärsinkö oikein, että raskaus olisi teille ei toivottu elämäntilanteenne takia..." Kaarina tunsu, kuinka kysymyksen esittäjän kasvot kieppuivat edessään kiihtyvää vauhtia ja samettisella äänellä esitetyt kysymykset kuuluivat koko ajan kauempaa ja kauempaa... OSA 4 VIIKON PÄÄSTÄ Anneli ja Susanna OSA 4 Kaarina ryömi ahtaassa pimeässä kosteassa tunnelissa kohti päivänvaloa, joka kajasti kaukana... Jotain lensi hänen kasvoilleen, koko ajan... mitä ne olivat?. Kaarina oli joutumassa paniikkiin. Hän huitoi ympärilleen pimeästä sokeana ja pelosta kankeana. Hänen kasvoihinsa sattui. Selviäisikö hän koskaan perille, valoon oli vielä kovin pitkä matka ... Herätkää. Herätkää. Kaarina tunsu valon lisääntyvän voimakkaasti. Joku taputteli häntä poskille, kevyesti, mutta määrätietoisesti. Missä hän oli ja mitä oli tapahtunut? "No niin. Tervetuloa takaisin. Menetitte tajuntanne hetkeksi, vain muutamiksi sekunneiksi. Kertomani uutinen taisi olla teille enemmän kuin mitä olitte valmiita tuolla hetkellä kestäämään. Kuinka voitte? Miltä teistä tuntuu tällä hetkellä?" Kaarina yritti nousta istumaan, mutta hänen voimansa eivät olleet vielä palautuneet. Hän muisti olevansa lääkärissä... puolialastomana ja raskaana. Hän tunsu olonsa avuttomaksi, häntä nolotti suuresti, hän halusi päästä äkkiä pois - juosta kauas pois. Lääkäri laski hanasta vettä ja toi hänelle hetken kuluttua vajaan mukillisen tätä elämän kylmää eliksiiriä juotavaksi. Kaarina tunsu olonsa siten vahvaksi, että alkoi nousemaan ylös tutkimuspöydältä. Lääkäri havaitsi Kaarinan voinnin kohentuneen. Hän tarttui Kaarinaa vasemmasta käsivarresta ja auttoi tätä nousemaan toisella kädellä selän takaa tukien. Tilanne oli hänelle kaikkea muuta kuin tavanomainen. Kaarinan mieleen palautui ne sanat, jotka lääkäri oli hänelle juuri lausunut "raskaana", "kaksosia". Kaarina tunsu olevansa aivan rikki. Henkinen tuska ja pelko repi häntä rinnasta. Lääkäri ohjasi Kaarinan pois monimutkaisen säätöpöydän syövereistä. "Olkaa hyvä. Voitte nyt pukea päällenne. Tuntuuko siltä, että pärjätte pukeutumisessa omin voimin tai kutsunko hoitajan avuksenne? Kaarina ilmoitti, että hänestä tuntui jo hyvälle ja ettei tarvinnut hoitajaa avukseen. "Hienostihan tämä menee. Ilmoittakaa heti, jos tunnette heikkoudentunteen palaavan". Kaarina puki vaatteet ylleen kuin unenomaisessa horteessa. Hänen päässään oli vain yksi ajatus "Miten hän oli järjestänyt itsensä tähän tilanteeseen. Miten hän voisi koskaan pärjätä yksin kahden pienokaisen kanssa. Ei mitenkään. Enhän edes tiedä pienistä lapsista mitään... ." Pian hän oli valmis. Hän veti verhon sivuun hitaasti, tuskaisena ja toivottomana.

Lääkäri istui paikallaan ja mittaili häntä katseellaan. Hiljainen hetki vallitsi tilaa. Kaarinan katse harhaili ympäri huonetta. Häntä paleli ja kuvotus kiristi otettaan. Kaarinan palleassa muljahteli epämurkavasti. Lääkäri osotti sormellaan potilastuolia, ilmeisesti pyyntönsä tehostamiseksi "Olkaa hyvä ja tulkaa tuolille istumaan. Nähdäkseni tilanne on teille siten yllättävä, että olen hieman huolissani teistä. Minun pitää kirjata joitain asioita ylös potilastiedostoon. Jaksatteko hetken aikaa keskustella? Kaarina nyökkäsi jaksamisen merkiksi. "Ilmoittitte tehneenne raskaustestin kahteen otteeseen tulosten ollessa molemmilla kerroilla negatiivinen. Ylipäätään nykyisin käytössä olevat raskaustestit ovat hyvinkin luotettavia. Pienellä osalla naisista raskaushormoonia erittyy raskauden alkuvaiheessa niin pieniä määriä, ettei hyvätkään testit raskautta pysty toteamaan. Ilmeisimmin kuulutte tähän ryhmään. Mitään huolta sen suhteen ei kannata kantaa, se ei ole vaaraksi raskaudelle, teille itsellenne taikka sikiöillekään. Monennellako raskausviikolla arvioitte olevanne? Kaarina katsoi lääkäriä silmiin pelokkaana "Siitä on hieman yli 10 viikkoa... siis, kun olin viimeksi silleen... olin lomamatkalla ja sitten kävi miten kävi. Olen pelännyt, että asiani on näin, mutta raskaustestit kertoivat muuta". "Oletteko kertonut raskausepäilystänne miehelle?". "En. En ole keskustellut hänen kanssaan sen jälkeen, kun palasimme takaisin Suomeen. Lentokoneessa viimeksi. En tuntenut miestä entuudestaan, tutustuimme lomakohteessa ja ajauduimme tilanteeseen... Minua hävettää. Olen aikuinen ihminen ja olen ilmeisesti pilaamassa monen ihmisen elämän". Kyyneleet valuivat vuolaana norona Kaarinan nenäpieliä pitkin. Hän kuivasi kyyneleet yhä uudestaan ja uudestaan. Kyynelvirta oli ehtymätön. "En halua pitää lapsia. Haluan abortin. En pysty ikinään selviämään yksin kahden lapsen kanssa. En tiedä mitä teen... Olkaa hyvä ja auttakaa minua?". Lääkäri teki joitain muistiinpanoja lehtiönsä. Kaarinan lopetettua vuodatuksensa, hän kohotti katseensa papereistaan, katsoi rauhallisesti potilastaan suoraan silmiin ja tutki tätä tovin tarkalla katseellaan. "Olette kuullut vasta muutama minuutti sitten, että olette raskaana. Harvinaista ei ole, että raskauden varmistuminen aiheuttaa tunnemyrskyn, joskus myös suuren pelkotilan. Kohtunne koko ja sikiöiden kehitysvaihe vastaa ilmoittamaanne. Raskaus on edennyt 10:nneksi viikolle ja kaikki näyttäisi olevan niin hyvin kuin pitää ollakin. Teillä ei pitäisi olla mitään suurempaa huolta terveydellisten näkökulmien suhteen... Abortti on peruuttamaton teko. Ehdottaisin, että varaamme Teille uuden ajan ensi viikolle. Toivoisin teidän vielä harkitsevan asiaa. Päätöksellänne voi olla moninaisia vaikutuksia tulevaisuuteenne. Ilmoittitte, ettei teillä ole lapsia tai aikaisempia raskauksia. Ikänne huomioon ottaen päätöksenteo tulisi tehdä huolella ja tasapainoisemmassa tilassa. Miltä ehdotukseni kuulostaa?". "Mutta entä aika? Raskaus on edennyt jo niin pitkälle... Mitä, jos minulle ei myönnetä pyytämäni aborttia. Haluan, että raskaus keskeytetään. Tiedän, ettei tästä tule mitään. Jos vaaditte, että minun pitää vielä miettiä asiaa ennen päätöstä, olette julma. Tiedän, että päätökseni on oikea ja se on lopullinen. Jos, ette suostu pyyntööni saada abortti pian, menen toiseen paikkaan. Hankin sen keinolla jos toisella... olen valmis..., ihan mihin vaan. En voi kuvitella itseäni äidiksi, en ole äitityyppiä". Lääkäri kurtisti kulmiaan. Hänen edessään istui kaunis 38-vuotias siististi pukeutunut nainen, joka näytti päällisin puolin terveyden perikuvalta, mutta oli sisältäpäin herkkä ja haavoittuvainen, erittäin epätoivoinen ... ja ilmeisesti kovin yksinäinen. Hänen oli autettava tätä naista eteenpäin elämässä. Hänen tuli käyttää kaikki osaamisensa siihen, ettei epätoivoinen potilas päätyisi tekemään tuhoisia päätöksiä, tuhoisia itselleen tai toisille. "Lupaan auttaa teitä. Teidän tulisi nyt luottaa minuun. Jaksaisitteko elää asian kanssa viikonlopun yli? Varataan teille uusi aika ensi viikon maanantaille. Luulen, että varattavaksi tulisi tunnin aika. Ehtisimme tuolloin käydä tilanteenne läpi uudelleen. Uskokaa ja luottakaa minuun. Teen työtä auttaakseni potilaita, jotka ovat luokseni hakeutuneet. Autan myös teitä". Kaarina nyökkäsi lääkärille. Hän tunsu rauhan

laskeutuvan sisällä kehossaan pitkään myrskynneiden tunteiden päälle. Hän nyökkäsi uudelleen päättäväisemmin ja sanoi lääkärille "Luotan teihin. Kiitos, että suostutte auttamaan minua. Minulla on nyt hivenen parempi olla. Luulen, että pärjään viikonlopun yli. Yritän kuunnella neuvojanne, paljoa muita vaihtoehtoja minulla ei ole". Lääkäri ilmoitti Kaarinalle, että vastaanottoaika on pian loppuillaan "Minun on otettava aivan pian seuraava asiakas vastaan. Olen hieman myöhässä aikataulusta. Olisiko teillä itsellänne vielä jotain sellaista, mikä olisi hyvä käydä läpi ennen lähtöänne? Haluaisitteko keskustella tilanteestanne psykologin kanssa? Meillä on palveluksessamme erittäin pätevä ja pitkään alalla toiminut psykologi, nimeltään Maija Kangas. Hän voisi mahdollisesti kuunnella teitä, jos teillä vaikka olisi joitain sellaisia huolia ja murheita, mitä olisi hyvä jakaa toiselle, mahdollisimman pian... Hän voisi myös auttaa ja tukea teitä ammatillisesti sen aikaa, kun katsoo tukitoimet tarpeelliseksi. Toivoisin, että vastaatte myöntävästi ehdotukseeni. Mielenne näyttää järkkyneen, olette myös kovin itkuinen ja samaan aikaan kannatte kahta pienokaista kohdussanne. Olotilanne pitäisi saada mahdollisimman pian paremmaksi sekä itsenne, että sikiöiden takia". Kaarina tunsu olonsa äärettömän väsyneeksi. Hän tunsu antaneensa kaikkensa. Jaksaisiko hän tavata vielä uudestaan tuntemattoman ihmisen ja kertoa tälle siitä, miten oli itsensä tähän onnettomaan tilanteeseen onnistunut saattamaan. Kyynel toisensa jälkeen vierähti hänen poskilleen ... Hän ei enää kyynelvirrasta välittänyt. Hän oli neuvoton. Hän, joka ei koskaan pahimmassakaan painajaisessa olisi ajatellut tässä tilanteessa olevan. Ei koskaan. Lääkäri pyysi Kaarinaa odottamaan hetken aikaa huoneessa. Hän kävisi kysymässä pikaisesti, voisiko Maija Kangas ottaa Kaarinan vastaan jo tänään, jos tämän aikataulu sen vaikka sallisi. Ovi sulkeutui lääkärin perässä. Huoneeseen astui pelottava hiljaisuus, Kaarina muisti, ettei hänellä ollut mitään mahdollisuuksia suoriutua ylimääräisistä kuluista, mitä vastaanottoajoista hänelle aiheutuisi. Ei, hän ei voinut ottaa vastaan mitään aikoja. Mitenkä hän selvittäisi tilanteensa lääkärille. Kaarina tunsu syvää häpeää. Hänellä ei ollut mitään. Kaarina tunsu pakottavaa tarvetta päästä pois huoneesta. Hän kaappasi kassinsa mukaan ja ryntäsi huoneen ovelle ja siitä samoin tein odotustilan halki ovelle. Hänen oli päästävä äkkiä pois. Hänellä ei ollut varaa ottaa tarjottua apua vastaan. Kiviportaisiin rynnätessään Kaarina liukastui ja oli kaatua, mutta sai kun saikin otettua viime hetkellä kaiteesta kiinni, kuin ihmeen kaupalla. Kaarina törmäsi portaiden alapäässä raskaaseen jalopuuoveen, työnsi sen kaksin käsin auki ja juoksi takin helmat liehuen kadulle ... päämäärättömästi rynnäten "Pois, minun on pakko päästä äkkiä pois...". OSA 5 viikon päästä sunnuntaina